

Catorze cultura viva 14 Premi Nacional de Cultura

QUILÒMETRE ZERO

Les 14 respostes de Josep Maria Pou

L'actor diu que es penedeix de no haver estudiat música

El qüestionari «Quilòmetre zero», patrocinat pels [supermercats Bonpreu i Esclat](#), pretén retratar –en només 14 preguntes– les persones entrevistades a partir dels seus gustos, costums i consums. Això és el que ens ha respost l'actor [Josep Maria Pou](#).

1. Què t'agrada més que res?

Viure. Beure-m'ho tot, veure-ho tot, la llibertat. Viure al màxim el que la vida em pugui donar. No m'agradaria mai deixar de ser testimoni del meu temps. Tinc una curiositat infinita, vull saber sempre tot el que passa i tot el que ha de passar.

2. Què valors més dels altres?

Que siguin bones persones. Prefereixo, per sobre de tot, això que es diu un bon jan. Una bona persona per a mi és una persona honesta, que té un respecte enorme cap als altres. Últimament tinc una obsessió per les bones persones, costa molt trobar-les, però per sort sempre se'n troben. Amb el temps tens més vista per detectar-les, però sempre s'ha d'anar amb compte.

3. Un llibre:

Tot el que sigui de Shakespeare. Des que tenia disset o divuit anys, llegeixo qualsevol fragment de qualsevol obra seva, per la pàgina que sigui, i sempre hi trobo alguna cosa. A vegades dic "ara dedicaré un temps a llegir això seu" i de cop i volta no me n'adono i han passat dues hores: perdo el món de vista. No necessito cap manual d'autoajuda ni de filosofia, qualsevol diàleg de Shakespeare ja és com una medicina.

4. Una cançó:

Send In the Clowns (*Que passin els pallassos*), és una cançó de Stephen Sondheim, el gran compositor de teatre musical, i pertany al musical *A Little Night Music*. És meravellosa, en el seu moment em va tocar molt i sempre m'ha acompanyat. Aquí a Catalunya es va fer molt popular, sense que la gent sabés quina cançó era o com es deia, perquè a un programa de TV3 de fa molts anys, que feia el Joaquim Maria Puyal i es deia *Un tomb per la vida*, n'era la sintonia. Aquesta seria la meva cançó, la vaig conèixer als anys 70, però n'hi ha una altra que m'emociona especialment, i que no puc evitar, cada vegada que la sento, tenir

el nus a la gola i llàgrimes als ulls: *Every Time We Say Goodbye*. N'hi ha milers de versions. Era la meva cançó preferida fins que va aparèixer *Send in the Clowns*, però sempre per sota segueixo mantenint-hi la fidelitat. El cor el tinc dividit entre les dues.

5. Una pel·lícula:

Matar a un ruiseñor, una pel·lícula genial basada en una novel·la genial, *To Kill a Mockingbird*, de Harper Lee. És en blanc i negre, el director és Robert Mulligan i el protagonista, Gregory Peck. Em va marcar moltíssim, inclús com a pauta de comportament a la vida. El personatge que fa el Gregory, que és un advocat que accepta la defensa d'un negre, a qui estan acusant d'un assassinat que no va cometre, és l'exemple més clar del que és una bona persona. M'ha servit molt de guia a la vida. I hi ha una altra pel·lícula, *Campanadas a medianoche*, d'Orson Welles, que és una recopilació de diverses obres de Shakespeare i no puc prescindir de veure-la almenys un o dos cops a l'any. Les dues pel·lícules són en blanc i negre, i potser és perquè em vaig criar veient cine en blanc i negre, que encara ara em capten molt més les que estan fetes així, em sento que estic més en el meu ambient.

6. Un plat:

Arròs en qualsevol de les seves formes i manipulacions. M'és igual que sigui una boníssima paella o que sigui un arròs blanc bullit amb un gra d'all pel mal de panxa, m'és igual, un plat m'entusiasma igual que l'altre. Inclús m'agrada l'arròs que queda covat, el que sobra i te'l menges l'endemà una mica escalfat. L'arròs permet cuinar-lo en milers de formes diferents i que sembli que cada vegada és un plat diferent. Soc absolutament addicte a l'arròs. Podria alimentar-me'n tota la vida.

7. Una paraula:

Hi ha una paraula catalana que m'agrada molt: capsigrany. Me la deien els meus avis i vindria a ser "està una mica tocat de l'ala, fa

una mica de bogeries, va per lliure". Jo ho soc una mica, i m'agrada ser-ho. Més enllà del significat m'agrada molt la grafia, m'agrada molt com sona, la musicalitat que té, i aquest català d'arrel. Encara que no significués el que significa m'agrada la paraula, per com s'omple la boca dient capsigrany, amb aquesta enya que la tanca.

8. Què menges per esmorzar?

Un cafè amb llet, una o dues torrades, depèn de la mida de la torrada i del pa de pagès, si és molt gran una, si no, dues, amb oli i sal, i un suc de préssec, no de taronja com fa la majoria de gent, no m'agrada la cosa àcida de bon matí, prefereixo la dolçor del préssec. Tot això és imprescindible cada matí des de fa cinquanta o seixanta anys. No vol dir que, com que em passo la vida viatjant i esmorzo en hotels i hi ha bufets meravellosos, després de preparar-me això hi pugui haver esporàdicament algun afegit. Però soc molt auster, tinc comprovat que això m'agrada i ho gaudeixo molt, mentre m'acompanya una cosa que no es menja però que és igual d'imprescindible: el diari. No puc esmorzar si no llegeixo el diari.

9. On t'agradaria viure?

On estigui envoltat de la gent que estimo. No necessito res més. Per a mi no és tan important el lloc sinó l'entorn. Podria arribar a viure en un poblet abandonat. Seria fàcil dir que m'agradaria viure a Nova York, perquè m'hi escapo sempre, però no m'hi veig vivint per sempre.

10. Què et fa por?

Tenir por de tot. Em fa por la por: la por paralitza, t'inutilitza, t'anul·la, et talla moltes coses. I em fa por arribar a tenir massa por de les coses. En aquest moment estic mort de por, com molts catalans, no m'agrada viure en aquest estat d'intranquil·litat en què ens obliguen a viure. La por és terrible.

11. De què et penedeixes?

De no haver estudiat música. M'agradaria, amb bogeria, ser pianista. Perquè penso que la música és el llenguatge universal. Cada vegada que veig una persona que s'asseu davant d'un piano i comença a fer música, em cau la bava. De petit ho vaig provar i me'n vaig cansar de seguida, i després ja no ho vaig tornar a intentar perquè tenia mil coses a fer, però això no fa que no em mori d'enveja quan algú toca davant meu. En el meu ofici estic molt limitat per l'idioma. Un pianista no necessita res, viatja sol, va a l'altra punta del món on parlen un altre idioma que no sap, toca i tothom l'entén i s'emociona al mateix temps.

12. A quina secció del súper és més fàcil trobar-te?

A la de la [fruita](#). Vaig aprendre ja fa molt temps a cuidar l'alimentació sana, soc un defensor de la bona nutrició. Això d'anar al supermercat ho fa la meva assistenta, que cuida la casa. Però si m'hi trobessis, em veuries comprant fruita, encara que no la necessiti, perquè sé que me la menjaré. M'agrada molt el préssec de vinya i els de Calanda, d'estiu, gruixut, gros, rodó, dur. Però per sobre de tot, el meló és la fruita que més m'agrada, en podria menjar tot l'any.

13. Què no falta mai a la teva nevera?

Fruita, la meva nevera està plena de fruita. I al costat hi trobaràs qualsevol cosa que pugui servir per fer amanides, això vol dir que no s'hagi de cuinar, no m'agrada gens cuinar, ni encendre focs ni res. Quan menjo a casa he de menjar tot allò que es pot menjar sense cuinar. Això vol dir fruites, [verdures](#), [formatges](#). I al rebost tinc molts complements de llaunes per alegrar la vista de les amanides.

14. Què és l'última cosa que has comprat?

Una entrada per a un teatre de Londres: *Company*, de Stephen Sondheim. Hi aniré la segona setmana de gener, que tinc tres dies

lliures. I aquest matí quan m'he llevat el primer que he fet ha estat comprar-ne l'entrada per assegurar que hi aniré.
